

Dört Mevsimin Kemanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Dört Mevsimin Kemanı

Yavuz DEMİRKİRAN

Leo, rüzgârın hep bir ezgi taşıdığı bir çayırın kenarındaki küçük bir kulübede yaşıyordu. Dokuz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, dalgalı kestane saçları ve her yanağında küçük bir çil vardı. Müziği her şeyden çok severdi ve eski keman kutusunu nereye giderse gitsin yanında taşırdı. Her sabah güneşi selamlamak için küçük bir şarkı çalardı.

Bir gün Leo'nun büyükannesi Mira onu bahçesine çağırdı. Kısa boylu ve beli bükülmüş, gümüş saçları gevşek bir topuz yapılmış, üzerinde yapraklarla işlenmiş orman yeşili bir şal vardı. Ahşap bir sandıktan bal gibi parlayan bir keman çıkardı. "Bu keman özeldir," dedi. "Mevsimlerin müziğini çalar. Al onu ve iyi dinle."

Leo kemanı eve götürüp yatağının üzerine usulca koydu. Tellerine dokunduğu anda oda bahar çiçeklerinin tatlı kokusuyla doldu. Keman neşeli bir ezgi söyledi; yeni yaprakların üzerinde zıplayan kuşlar gibi hafif ve hızlı. Leo güldü ve odasında dans etti, keman da onunla birlikte gülüyor gibiydi. "İlkbahar!" diye bağırdı. "İlkbaharı çalıyorsun!"

Bütün ilkbahar boyunca keman, nergisleri başlarıyla onaylar gibi sallandıran neşeli ezgiler söyledi. Leo bahçede çalarken parlak mavi-siyah tüyleri ve beyaz göğsü olan küçük bir ötücü kuş ona cıvıdayarak eşlik etti. Leo kuşa Pip adını verdi. Pip bir bacağına küçük bir bileklik gibi ince kırmızı bir ip takmıştı ve Leo'yu her yerde izliyor, her parlak notayı neşeli bir cıvıltıyla yankılıyordu.

Yaz gelince kemanın müziği deđiřti. Uzun otların arasında vızıldayan cırcır böcekleri gibi hızlı ve sıcak, canlı ritimler çaldı. Leo ayaklarını yere vurdu, Pip de tempoya uyarak kanat çırpıttı. Birlikte çayırdaki yürüdüler ve kemanın şarkısı ayçiçeklerini sallandırdı. Leo sihirli kemanın her mevsim için yeni bir sesi olduğunu keřfetti ve her birini çok sevdi.

Sonbahar altın yapraklar ve serin havayla geldi. Kemanın müziği yumuşadı ve hafifledi; düşen yapraklara fısıldanan bir ninni gibi. Leo bir akçaağacın altında çaldı ve armoniler duman gibi yükseldi. Pip bir dala tünedi ve sessiz bir yankı söyledi. Leo kendini sakin ve rahat hissetti ve kemanın mevsimin sırlarını onunla paylaştığını anladı.

Sonra kış geldi ve keman sessiz, uykulu ninniler çaldı. Leo pencerenin yanında çalarken kar taneleri süzüldü ve müzik bir battaniye kadar yumuşaktı. Pip tüylerini kabartıp ona sokuldu. Leo gülümsedi, çünkü soğukta bile keman paylaşacak sıcak bir şarkı bulmuştu. Her mevsim yeni bir ezgi getiriyordu ve Leo hepsini çok değerli buluyordu.

Ama bir sabah keman takılıp kaldı. Leo ne kadar çalarsa çalsın, yalnızca tek bir ezgiyi tekrarlıyordu: dışarıdaki karlı dünyaya hiç uymayan, zıpzıp bir yaz ritmi. Leo denedi de denedi, ama keman değişmeyi reddetti. Pip endişeyle cıvıladı. "Ne oldu?" diye fısıldadı Leo. Kemanın sihri çözülmeyen bir düğüm gibi karışmıştı.

Leo, yıpranmış ayakkabıları karda izler bırakarak Büyükanne Mira'nın kulübesine koştu. Mira takılıp kalan ezgiyi dinledi ve yavaşça başını salladı. "Keman diğer mevsimleri unutmuş," dedi. "Hatırlamasına yardım etmelisin." Yürüme bastonuna vurdu ve bastona bağlı pirinç çingirak şingirdadı. "Kırlara çık ve doğadan sesler topla. Her mevsimin paylaşacak bir şarkısı vardır."

Leo keman kutusu ve omzunda Pip ile yola çıktı. Karlı tarlalarda yürüdü ve dinledi. Botlarının gıcirtısını ve çıplak dallardan geçen rüzgârın fısıltısını duydu. Ellerini kâse gibi açıp yumuşak, karlı bir nota üfledi. Pip de onu cıvıdayarak yankıladı. Leo bu sesi cebindeki bir hazine gibi hafızasına yerleştirdi.

Leo yürüdükçe hava ısındı ve kar ilkbahara dönüşerek eridi. Kuşların şarkı söylediğini ve derelerin şırıldadığını duydu. Eriyen buzun damla-damla sesini ve yeni yaprakların hışırtısını dinlemek için durdu. Pip sesleri keşfetmek için önden uçtu. Leo hepsini topladı: yağmurun tıptırtısı, arıların vızıltısı... Kalbi umutla doldu.

Sonra yaz geri döndü ve Leo otların arasında vızıldayan cırcır böceklerini ve ağustos böceklerini duydu. Bir nehrin akışını ve yusufçukların vızıltısını dinledi. Dünya canlı ritimlerle doluydu! Leo onlarla birlikte mırıldandı ve her sesi sakladı. Pip parlak bir yankı söyledi ve Leo keman kutusunun hafifçe titrediğini hissetti; sanki keman uyanıyordu.

Sırada sonbahar vardı; yumuşak rüzgârları ve hışırdayan yapraklarıyla. Leo meşe palamutlarının hafifçe düşüşünü ve ormanın sessizliğini duydu. Bu sakin armonileri tek tek topladı ve Pip kendi yumuşak cıvıltılarını ekledi. Leo'nun cepleri eşyayla değil, seslerle doluydu. Eve dönmek için arkasını döndü; onları kemanla paylaşmaya hazırdı.

O gece Leo'nun odasında uzun, dalgalanan bir figür belirdi. Bu, saçları süzülen taç yapraklar gibi olan ve yeşil, altın, turuncu ve beyaz bir cübbe giyen Mevsim Ruhu'ydu. "Bütün mevsimlerin seslerini topladın," dedi ruh nazikçe. "Şimdi onları keman için çal, o da hatırlayacak." Leo başını salladı, kalbi hızla çarpıyordu.

Leo yayını kaldırdı ve topladığı sesleri çaldı: ilkbaharın kuşlarını, yazın cırcır böceklerini, sonbaharın yapraklarını, kışın sessizliğini. Keman titredi, sonra her cümlede değişen bir müziğe dönüştü. Dört mevsimi birden çaldı; güzel, dönen bir şarkı. Pip sevinçle cıvıladı ve Mevsim Ruhu gülümseyerek şafakta kayboldu.

Büyükanne Mira dinlemeye geldi; yürürken pirinç çingırağı şingırdıyordu. "Görüyor musun?" dedi, gözleri parılayarak. "Değişim, yaratıcı olmak için yeni fırsatlar getirir." Leo gülümsedi ve ona sarıldı. O günden sonra keman bir daha hiç takılıp kalmadı ve Leo onun müziğini bütün mevsimler için çaldı; doğanın paylaşacak bir sonraki yeni şarkısını hep dinleyerek.